

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. H.
bytem X

zastoupen Mgr. Davidem Rašovským, advokátem
sídlem Hlinky 135/68, 603 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2020, č. j. KUZL-81528/2019, sp. zn. KUSP-81528/2019/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2020, č. j. KUZL-81528/2019, sp. zn. KUSP-81528/2019/DOP/Ků (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, Odboru občansko-správních

agend, Oddělení dopravy a silničního hospodářství (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 10. 2019, č. j. MeUKM/090592/2019, sp. zn. MeUKM/015500/2019/18 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 17. 2. 2019 v čase 16:24 hod. na dálnici D55, v 17,5 km, ve směru jízdy na obec Otrokovice, při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. P., RZ: X, v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou právní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 130 km/h, jel rychlostí nejméně 196 km/h (po zohlednění možné odchylky měření), tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec nejméně o 66 km/h, čímž porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.
3. Za spáchání daného přestupku byla žalobci prvostupňovým orgánem uložena pokuta ve výši 6 500 Kč, zákaz řízení spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Podle jeho názoru prvostupňový orgán postupoval v souladu se zákonem, a to na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností.
5. V reakci na odvolací námitky pak žalovaný mimo jiné uvedl, že k měření rychlosti došlo způsobilým rychloměrem, a to v místě, které bylo na výstupní fotodokumentaci jednoznačně identifikováno. Co se pak týče tvrzení o záměně řidiče vozidla, žalovaný k tomu doplnil, že daná námitka byla uplatněna až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce navíc správnímu orgánu jméno skutečného řidiče nesdělil, přičemž se odkázal na skutečnost, že se jednalo o osobu blízkou. Podle názoru žalovaného je to však právě žalobce, které je v souladu s ustálenou judikaturou povinen údajnou záměnu řidiče prokázat. Není naopak povinností správního orgánu vyvracet každou nepravděpodobnou verzi skutkového stavu.
6. Z pořízeného videozáznamu je pak zřejmé, že vozidlo žalobce se ztratilo ze záběru kamery policejního vozidla na 43 vteřin. Současně však žalovaný ve vazbě na rychlosti vozidel zdůraznil, že nelze opomenout ani případný čas potřebný k zastavení vozidla a k samotné výměně řidiče. V této souvislosti žalovaný nepovažoval za potřebné zvažovat situaci, kdyby vozidlo žalobce dosáhlo rychlosti 250 km/h, neboť se vozidlo za takových podmínek stává pro neprofesionálního řidiče v podstatě neovladatelným. S ohledem na uvedené faktory proto vytvořil rozdíl v rychlosti služebního vozidla a vozidla žalobce časovou prodlevu méně než 10 vteřin, což je doba, za kterou mělo dojít k zastavení vozidla, výměně řidičů a ukrytí osoby, která byla řidičem v okamžiku změření rychlosti. Ta by však musela překonat dva jízdní pruhy a schovat se mezi dvě betonové zábrany. Podle žalovaného se jedná o život ohrožující a nepravděpodobné chování.

7. K tomu žalovaný doplnil, že skutková verze žalobce má logické mezery a je v rozporu s pořízeným videozáznamem. Žalovaný je toho názoru, že se jedná o součást procesní strategie žalobce a jeho zmocněnce, o čemž svědčí rovněž skutečnost, že byla daná námitka uplatněna až v pozdější fázi správního řízení. Žalovaný pak nepovažoval za pochybení, pokud prvostupňový orgán neprovedl navrhované důkazy (výslech svědka J. U. a zasahujících policistů, rekonstrukci a znalecký posudek). Stejně tak nebylo nezbytné provádět výslech samotného žalobce, neboť byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností. Následně se žalovaný zabýval mírou zavinění, materiální stránkou přestupku a přiměřeností uložených správních trestů. V tomto směru neshledal v postupu správního orgánu I. stupně žádné pochybení.

III. Žaloba

8. V žalobě bylo nejprve v obecné rovině namítáno, že napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, resp. pro nezjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností. Ve správním řízení navíc došlo k závažným procesním vadám. Konkrétně žalobce namítal, že k ústnímu jednání dne 25. 9. 2019 byl předvolán pouze zmocněnec žalobce, a to přesto, že okolnosti případu vyžadovaly hodnocení míry jeho zavinění, poměrů a pohnutek. Zmocněnec navíc spáchání přestupku žalobcem do protokolu výslovně zpochybnil, na což měl správní orgán reagovat alespoň dodatečným předvoláním žalobce, což neučinil. V důsledku toho bylo porušeno právo žalobce být slyšen a vyjádřit se ke všem okolnostem, které jsou mu kladeny za vinu. Na související námitky žalobce pak nebylo reagováno, přičemž nedošlo ani k doplnění dokazování výslechem osob, které byly schopny poskytnout přímé svědectví o průběhu událostí.
9. Stejně tak žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný vypořádal námitku záměny řidiče pouze s odkazem na její opožděnost, aniž by se zabýval tím, zda je důvodná. Žalobce navíc nemohl danou námitku uplatnit dříve, protože se během silniční kontroly obával důsledků spojených se spácháním přestupku, aniž by si byl vědom toho, že může pozbýt řidičské oprávnění. O konání ústního jednání nebyl osobně vyrozuměn. Přestože žalobce nezpochybnil, že je sám odpovědný za volbu zmocněnce, nemůže mu jít k tíži skutečnost, že zmocněnec námitku včas neuplatní a musí tak učinit až žalobce s určitým časovým odstupem.
10. K tomu žalobce doplnil, že povinnost zjistit skutkový stav věci zatěžuje především správní orgány, nikoliv obviněného z přestupku. Ze strany obviněného lze považovat za dostačující, pokud tvrdí jinou a svou povahou reálnou verzi skutkového děje, přičemž za tímto účelem navrhne provedení konkrétních důkazů. Podle žalobce měla být proto respektována zásada *in dubio pro reo*. Ačkoliv žalobce připustil neobvyklost tvrzené záměny řidiče, nelze ji podle jeho názoru považovat za vyloučenou nebo krajně nepravděpodobnou. Závěry žalovaného vyplývají z jeho neznalosti (technických parametrů vozidla, směru útěku původního řidiče apod.), přičemž nemají oporu v provedeném dokazování.
11. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

12. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Jednotlivé námitky již byly vypořádány v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tomu žalovaný zejména doplnil, že konání ústního jednání není podle ustálené judikatury případem, kdy má účastník v řízení něco osobně vykonat. Výslech žalobce jako obviněného pak nebyl nutný, protože skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností na základě policejní dokumentace. Smyslem ústního jednání bylo poskytnout žalobci možnost seznámit s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k jejich obsahu.
13. Stejně tak žalovaný zdůraznil, že se podrobně zabýval skutkovou verzí žalobce ohledně záměny řidiče. K tomu doplnil, že věrohodnost tvrzení žalobce oslabilo načasování dané námitky, neboť tato okolnost mohla být sdělena nejen během silniční kontroly, ale také v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně. Žalobce navíc totožnost řidiče ani dodatečně nesdělil, přestože by bylo jeho pozdější stíhání pro přestupek vyloučeno. Žalovaný se pak skutkovou verzí žalobce přezkoumatelně zabýval na základě rozboru pořízeného videozáznamu, aniž by zpochybnil skutečnost, že vozidlo žalobce se ze záběru na 43 vteřin ztratilo. Současně však zohlednil podmínky silničního provozu a především rychlost obou vozidel, která možnost záměny řidičů výrazně ovlivnila. Co se pak týče tvrzeného ukrytí původního řidiče za mostní opěru, jedná o okolnost, která byla uvedena až v žalobě. Žalovaný ji navíc považoval za absurdní, neboť vozidlo žalobce nemohli mít policisté během údajné záměry řidiče v dohledu, pročez postačovalo, aby daná osoba dálnici opustila, aniž by se někde schovávala. Proto žalovaný zopakoval, že skutková verze žalobce je nelogická a nevěrohodná. Ve vztahu k neprovedení navrhovaných důkazů pak žalovaný doplnil, že navržený svědek X nebyl blíže identifikován, přičemž ostatní důkazy by prokázaly pouze teoretickou možnost záměny, ale bez vazby na individuální okolnosti případu.
14. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku ze dne 1. 7. 2020, ve které předně zdůraznil, že žalovaný nepředestřel žádnou novou argumentaci. V této souvislosti žalobce opětovně poukázal na skutečnost, že nebyl předvolán k ústnímu jednání. Současně doplnil, že pozdější uplatnění námitek či skutkových okolností ze strany obviněného není vyloučeno. Sám žalovaný ostatně připustil, že k záměně řidiče mohlo dojít. Žalobce nechtěl sdělit totožnost řidiče vozidla zejména z důvodu existence rodinných poměrů, a to v kontextu možného zveřejnění identifikačních údajů dané osoby.
16. Žalovaný hypoteticky dovodil nereálnost skutkové verze žalobce, aniž by v tomto směru provedl navrhované důkazy. Stejně tak bez dalšího vycházel z toho, že původní řidič vozidla při útěku překonal jednotlivé jízdní pruhy, což však neodpovídá skutečnému průběhu událostí. Podle žalobce žalovaný disponoval dostatkem informací o osobě svědka U, aby ho spolu s policisty předvolal k podání výpovědi. Závěrem žalobce opětovně zdůraznil, že k uznání viny za přestupek nestačí pouze určitá míra pravděpodobnosti, ale je potřeba zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

17. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku (které žalobce nepodepsal a k přestupkovému jednání se nevyjádřil), výpis z evidenční karty řidiče, úřední záznam, kopie v rozhodné době platného ověřovacího listu rychloměru, záznam přestupku (včetně výstupní fotodokumentace), videozáznam na elektronickém nosiči dat a fotodokumentace vozidla, včetně řidičského a občanského průkazu žalobce.
18. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz ze dne 31. 5. 2019, proti kterému žalobce podal prostřednictvím zmocněnce odpor. Následně byl zmocněnec žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 28. 8. 2019. Z důvodu jeho omluvy však bylo ústní jednání nově nařízeno na den 25. 9. 2019, o čemž byl zmocněnec v opětovném předvolání vyrozuměn. Z protokolu o ústním jednání dále vyplývá, že zmocněnec po poučení k věci toliko uvedl, že žalobce se protiprávního jednání nedopustil, pročez by mělo být přestupkové řízení zastaveno.
19. Správní orgán I. stupně poté přistoupil k vydání rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce prostřednictvím zmocněnce odvolal. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval odvolací námitky za důvodné, postoupil odvolání (včetně jeho doplnění) spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
21. Krajský soud na návrh žalobce přiznal žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 14. 4. 2020, č.j. 33 A 13/2020, které nabylo právní moci dne 15. 4. 2020.
22. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
24. Žaloba **není důvodná**.
25. Žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. K tomu krajský soud uvádí, že k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se přihlíží z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na to, zda byla v žalobě namítána. Pakliže by bylo rozhodnutí takovou vadou skutečně zatíženo, mělo by to za následek omezení přezkumu správnosti a zákonnosti rozhodnutí správních orgánů, neboť by krajský soud nemusel žalobní námitky věcně vypořádávat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; všechna odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

26. Pokud se jedná o pojmové vymezení, může být v souladu s ustálenou judikaturou rozhodnutí správního orgánu považováno za nepřezkoumatelné za předpokladu, že je nesrozumitelné, popř. není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Kromě toho může nepřezkoumatelnost dále spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování nebo bez náležitého odůvodnění nereflktují návrhy či námitky účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).
27. Podle názoru zdejšího soudu není napadené rozhodnutí ani jednou z výše uvedených vad či forem nepřezkoumatelnosti zatíženo. Z jeho obsahu je bez obtíží seznatelné, z jakých důvodů žalovaný nepovažoval uplatněné odvolací námitky za důvodné, resp. proč nevyhověl souvisejícím návrhům žalobce na doplnění dokazování. Vadu nepřezkoumatelnosti nelze spatřovat pouze v tom, že žalovaný s odkazem na vlastní hodnocení důkazního materiálu a okolnosti případu označí skutkovou verzi obviněného z přestupku za nevěrohodnou či nereálnou. Jinými slovy, nepřezkoumatelnost rozhodnutí nemůže spočívat pouze v tom, že správní orgán dospěje ke skutkovým a právním závěrům, které s argumentací obviněného z přestupku nekorespondují.
28. Co se pak týče namítaného procesního pochybení spočívajícího v tom, že správní orgán předvolal k ústnímu jednání pouze zmocněnce, krajský soud se s argumentací žalobce neztotožňuje. V rámci přestupkového řízení je ve vztahu k procesním otázkám třeba subsidiárně aplikovat příslušná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Daný právní předpis pak ve vztahu k zastupování na základě plné moci v ust. § 34 odst. 1 stanovuje, že: *„Zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.“* Ve druhém odstavci citovaného ustanovení je v tomto směru dále uvedeno, že: *„S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.“* Odchylně od uvedené úpravy postupuje správní orgán v přestupkovém řízení tehdy, nedaří-li se zmocněnci účinně doručovat. Podle ustanovení § 67 přestupkového zákona totiž platí, že pokud se nedaří doručovat zmocněnci účastníka řízení, doručuje správní orgán pouze účastníkovi řízení.
29. Prvostupňový orgán proto postupoval v souladu se zákonem, pakliže doručoval předvolání k ústnímu jednání výhradně zmocněnci žalobce. Jak totiž vyplývá z povahy věci a ustálené judikatury, pouhá účast u ústního jednání spojená mimo jiné s právem navrhnout důkazy, klást svědkům otázky nebo seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k jejich obsahu není případem, kdy musí účastník řízení v pozici obviněného z přestupku něco osobně vykonat. Přítomnost u ústního jednání za účelem realizace procesních práv obviněného totiž nelze zaměňovat se situací, kdy má být ve vazbě na zjištění skutkového stavu vyslechnut (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011-56, nebo ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013-37).
30. Námitku žalobce brojící proti procesnímu postupu prvostupňového orgánu proto nelze považovat za důvodnou, jak bylo žalovaným správně a podrobně zdůvodněno.

Tím samozřejmě není *a priori* vyloučeno pochybení správního orgánu za předpokladu, že by byla účast žalobce při ústním jednání nezbytná pro zjištění skutkového stavu, což však nelze interpretovat jako zákonnou povinnost správního orgánu předvolávat k ústnímu jednání za všech okolností jak zmocněnce, tak obviněného z přestupku. Nad rámec uvedeného je pak vhodné doplnit, že nelze klást k tíži správním orgánů skutečnost, že žalobce nebyl s postupem svého zmocněnce spokojen. V tomto směru je nutné opětovně zdůraznit, že jednáním zmocněnce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému, což se týká rovněž důsledků spojených se zvolením nevhodné procesní strategie.

31. Za důvodnou dále krajský soud nepovažoval ani námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu věci a souvisejícího porušení zásady *in dubio pro reo*. Předně nelze souhlasit se žalobcem v tom, že tvrzení o záměně řidiče nemohlo být dříve uplatněno. Za předpokladu, že se žalobce během silniční kontroly obával sdělení totožnosti řidiče, nic mu nebránilo v tom, aby se k oznámení přestupku vyjádřil alespoň tak, že vozidlo neřídil, resp. že proběhla záměna řidiče bezprostředně před zastavením vozidla. Stejně tak mohla být tato okolnost komunikována v počátečním stádium přestupkového řízení, ať už v rámci podaného odporu proti příkazu, anebo během ústního jednání za účasti zmocněnce. Z toho důvodu lze žalovanému přisvědčit v tom, že uplatnění dané skutkové verze až v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a to navíc bez označení osoby řidiče, působí účelovým a nevěrohodným dojmem, resp. argumentaci žalobce oslabuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, nebo ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46).
32. K tomu je vhodné doplnit, že žalovaný nevycházel při posouzení důvodnosti odvolání pouze z načasování dané námítky, ale podrobně se zabýval rovněž tím, zda je jím uplatněná skutková verze uvěřitelná. Žalovaný pak nezpochybnil klíčovou okolnost, že vozidlo žalobce není na videozáznamu po celou dobu jízdy zachyceno. Naopak s touto informací řádně pracoval při hodnocení provedených důkazů, včetně vypořádání návrhů žalobce na jejich doplnění. V tomto ohledu musí dát krajský soud žalovanému za pravdu v tom, že kromě krátké doby nezachycení vozidla na videozáznamu je nutné zohlednit rovněž další skutkové okolnosti, mezi které jednoznačně patří rychlost služebního a stíhaného vozidla nebo podmínky silničního provozu (stavebně-technické parametry dálnice, hustota provozu či průměrná rychlost ostatních vozidel).
33. Z hlediska posouzení věrohodnosti či objektivní možnosti záměny řidiče, aniž by to policisté zaregistrovali, je totiž z logiky věci rozdíl v tom, zda se jedná o situaci v městském provozu při nízkých rychlostech, nebo na dálnici v běžném provozu za předpokladu, že vozidlo bylo změřeno v rychlosti 203 km/h a policejní vozidlo ho za neustálého zvyšování rychlosti pronásledovalo. Krajský soud se zcela ztotožňuje se žalovaným v tom, že jízdní manévr spočívající v náhlém odstavení vozidla při uvedených rychlostech na dálnici, včetně provedení výměny řidičů, ukrytí jedné z osob a následným dosažením původní rychlosti, je sám o sobě velmi riskantní. Opomenout ostatně nelze ani logické působení stresového faktoru spojeného s vědomím toho, že je vozidlo policejní hlídkou pronásledováno.
34. Ačkoliv se tedy může zdát již uvedená časová prodleva na první pohled dostatečná, je nutné ji z praktického hlediska výrazně redukovat, a to zejména s přihlédnutím

k rychlosti policejního vozidla a předpokládané vzdálenosti, kterou by ujelo za dobu odpovídající úplnému zastavení vozidla žalobce (byť pouze na dobu nezbytnou nutnou k výměně řidiče a následné akceleraci). Opomenout nelze ani skutečnost, že pronásledované vozidlo se na videozáznamu následně znovu objevilo v poměrně velké vzdálenosti od policejního vozidla, což dobu potřebou k tvrzené záměně ještě zkracuje. Jedná se pak o logické závěry, které lze podle názoru zdejšího soudu dovodit bez potřeby podrobných výpočtů či odborných znalostí ohledně technických parametrů daného vozidla. Z toho důvodu nelze považovat za nezákonný postup žalovaného, který návrhům žalobce na doplnění dokazování pro jejich nadbytečnost nevyhověl.

35. Pouze nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že věrohodnost skutkové verze žalobce neposiluje ani předestřené ukrytí skutečného řidiče vozidla. Kromě již popsaných skutečností nelze opomenout, že ke spáchání přestupku došlo na dálnici v rámci běžného provozu. Z toho důvodu je případné ukrytí osoby před rychle se přibližujícím služebním vozidlem policejní hlídky velmi těžko představitelné, a to nejen z důvodu celkové otevřenosti terénu, ale také v kontextu rizika spojeného s pohybem v bezprostřední blízkosti jízdních pruhů, kde se v podstatě všechna vozidla pohybují vysokou rychlostí. Z pořízeného videozáznamu pak nevyplývá žádná indicie svědčící o tom, že by se během pronásledování vozidla na záběru (např. při krajnici) nacházela nějaká osoba mimo vozidlo. Krajský soud ovšem zdůrazňuje, že podstatné je zejména vyvrácení samotné možnosti záměny řidiče, což bylo žalovaným na základě provedených důkazů podrobně zdůvodněno.

VII. Závěr a náklady řízení

36. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.